

Детско списание
Камбанка

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

брой 1 (год. 9) април, 2020

С благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан

църковно-
лавянски

*Христѡсъ
воскрѣсе!*

*Воѣстинѣ
воскресе!*

грѣцки

Christos anesti!

Alithos anesti!

сръбски

Христос васкрсе!

*Ваистину
васкрсе!*

български

Христос воскресе!

*Воистину
воскресе!*

украински

*Христос
воскрес!*

*Воістину
воскрес!*

руски

Христос воскрес!

*Воистину
воскрес!*

унгарски

Krisztus feltámadt!

*Valóban
feltámadt!*

полски

*Chrystus
zmartwychwstał!*

*Prawdziwie
zmartwychwstał!*

ВЕЛИКДЕН

Архимандрит Серафим Алексиев

Кротко се усмихна пролетта
и закричи тихо в долината.
Почна да пилей безброй цветя
по ливадите между тревата.

Заиграха топли ветрове
в сливите, разцъфнали набързо.
А от белоснежни върхове
спуснаха се с песен шумни бързеи.

Забръмчаха хиляди пчели
блага вест от цвят на цвят понесли.
Грейнали, отсрещните скали
сякаш се усмихваха по-весели.

Литнаха с копринени крилца
из простора пъстри пеперуди.

От селата и града деца
припнаха в полето като луди.

Празникът бе вече близо тук.
И когато с чудната си песен
славейчето долетя от юг
всички поздрави с

„ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!“

От Великден в продължение на 40 дни християните се поздравяват при среща с „Христос възкресе!“- „Воистина възкресе!“.

А светият руски старец Серафим Саровски Чудотворец посрещал всички, които идвали при него по всяко време на годината с: „Христос възкресе, радост моя!“

ЗА ИКОНАТА НА ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

Иконата не е просто картина. Тя е цяла история. Нито една фигура в нея, нито един детайл не са изписани без причина. Иконописе-

цът не само показва във форми и цвет образите и евангелските събития, но предава смисъла на изobraженията чрез символи. Най-важният момент от евангелската история - Възкресението на Христос не се изобразява на иконите, защото е велика тайна, неузнаваема и непостижима за нас. Ико-

ните, които носят названието „Христово Възкресение“, показват събитието, станало веднага след смъртта на Спасителя на Велика събота. Изображеният на иконата момент се нарича „Слизане в ада“ и показва как Иисус Христос, държейки в лявата Си ръка кръста, който е символ на победата над смъртта, с нозете си потъпква раз-

битите врати на ада, освобождава Адам и Ева и оправдава старозаветния човек. Ето защо отляво и отдясно на тази сцена са показани в две групи старозаветните

светци и про-роци. Отляво са цар Давид и цар Соломон в царски одежди и корони, а зад тях стои св. Йоан Предтеча, отляво се виждат Авел и Моисей.

Духовното раждане на Адам в иконата „Слизане в ада“ е представено като символ на бъдещото Възкресение на тялото, чийто първи плод е Възкресението Христово.

Подготви: Йоанна Калешева

Истински истории за доброто

БАБА ПАША И НАСТЯ

Деведесет и седем годишната сляпа баба Паша и палавата четиригодишна Настя са приятелки.

Слепичката и старичка бабичка притежава ясен ум и удивителна памет: спомня си неща от миналото в детайли, дати, събития, рождените дни на своите внуци и правнуци, на своите многочислени роднини (в семейството си тя е била дванадесетото дете от общо тринадесет). Баба обича да слуша радио и да е в течение на новините.

Сляпата ни баба не си позволява да бъде в тежест на семейството: нейна „свещена“ отговорност, която тя не отстъпва на никого, е мисленето на чиниите.

След нея в кухнята цари чистота и блясък: масата и котлона тя изчиства до блясък, като ги търка със стар вестник. Сляпата ни баба кърпи чорапите и подшива чаршафите, тя умее да вдява конеца в иглата по собствена технология, навивайки на връхчето на останалия стар конец нов и придърпвайки след това двете нишки през игленото ухо. А освен това разказва удивителни истории от своя дълг интересен живот...

Четиригодишната Настя, която едва опознава този свят, е неин неизменен и благодарен слушател.

Ето и сега Настя се занимава с куклите си, а баба Паша разказва нещо със своя старчески, леко хрипящ глас. Това ме устройва напълно: и двете си имат компания и работа. Ала минавайки покрай детската стая чувам диалог, който ме вцепенява.

– Ох, Настя, – казва баба, – лошо...

– Кое е лошо, бабче? – пита Настя, без да

се откъсва от миниатюрните керамични чашки, които внимателно слага с тънките си пръстчета на малката кукленска масичка...

– Скоро ще умра... – въздъхва баба.

– И какво толкова, бабче? – спокойно отвръща Настя.

– Не ми се

иска, – също толкова спокойно казва баба. ...В главата ми се роят смутени мисли. „Ех, бабче, намери за какво да говориш с детето!“ Започвам да мисля как ще му обяснявам сега за преселването на безсмъртната човешка душа на небето и то така, че да не травмирам баба Паша, за която темата, съдейки по всичко, е актуална. Неотдавна тя ми се „оплака“: „Така и не разбрах как отлетя животът ми: доскоро бях малко момиченце, тичах боса, а скоро ще станат

100 годините...”

Но Настя ме изпреварва. Без да се замисля, отвърща със своя звънък, като камбанка, глас:

– Нищо, бабче!

– Как така нищо? – недоумява баба Паша.

– Христос нали възкръсна?

– Възкръсна! – отвърща баба, без да разбира какво има предвид внучката.

– И ти ще възкръснеш! – уверено казва Настя.

– А, добре тогава... — съгласява се баба, която изглежда е удовлетворена от отговора.

Аз незабелязано минавам покрай детска-

та: няма какво да добавя към казаното.

Баба си отиде без да достигне своите 98 години в деня, когато чествуваме паметта на любимия ни свети преподобни Сергей Радонежски. Два дни преди това, тя се причасти, а преди да почине, успя сама да си измие главата (важно за нея – да не бъде в тежест на никого!)...

Настя беше сериозна и тиха, когато се сбогуваше с баба, а ние бяхме изпълнени със светло чувство: Христос възкресе, значи, и рабинята Божия Параскева ще възкръсне.

Преживяно и разказано от Олга Каменева

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Художник: Нино Чакветадзе

ЖИТИЯ НА СВЕТИ

СВЕТИ ЙОАН ЛЕСТВИЧНИК

Чества се на 30 март и

в Четвъртата неделя от Великия пост

На вратата на килията се почука три пъти. Зад стената се чу глас:

— По молитвите на светите наши отци, Господи Иисусе Христе, Боже наш, помилуй нас!

Човекът, който седеше на масата в дъното на стаята бе игуменът на Синайския манастир. Той стана и тръгна към портата.

— Амин, — рече домакинът Йоан, пусна монаха да влезе вътре и затвори зад него вратата. Йоан

беше човек на достопочтена възраст, ала се движеше бързо и уверено. На лицето му бяха запечатани талантите на мъдър

организатор и високообразован човек, но това никак не смущаваше събеседника, а напротив - предразполагаше към доверие и откритост.

— Кажй братко, какво те води насам? —

попита старият игумен и отново седна на масата.

— Дойдоха братя от Раифа, донесоха две кошници с фурми. Авва Йоан пък ти изпраща съобщение, - монахът протегна свитък на игумена.

— Добре. Предай на братята моите

приветствия и ги помоли да споделят с нас трапезата. Аз скоро ще дойда при вас. След като изпрати госта си, старецът за-

стана до прозореца и разгърна свитъка. Очите му светеха – за него бе голяма радост да получи вест от приятел. Но след това погледът на игумена стана тъжен. Прочитайки до края писмото, той се опря на стената и сякаш сам на себе си рече:

— Братко Йоане, как мога аз, бедният и

оскъдният на добродетели, да се заловя за твоето поръчение? Той постоя малко в размисъл, а после се приближи до масата, потопи перото в мастилото и започна да пише на обратната страна на папирусния лист: „Получих писмото с молбата ти, която даже бих нарекъл заповед. Това превъзхожда силите ми, защото добродетелите ми са тъй оскъдни, че единственото, с което е нужно да се занимавам, е да оплаквам греховете си. Трябва да се обърнеш към други, по-опитни и изкусни подвижници, а аз съм само един ученик. Но тъй като Господ и Неговите светии са ни заповядали винаги да проявяваме послушание към

по-големите от нас, даже в делата, които превишават нашите сили, то и аз, подчинявайки се на теб и считайки твоята молба за воля Божия, давам моето съгласие. Заради теб пристъпвам към това дело и моля читателите, ако считат труда ми за полезен за себе си, да вменят тази заслуга не на мен, а на нашия Бог и Спасител”.

Молбата, която така смути стария игумен, беше наистина необичайна — авва Йоан от Раифа му бе поръчал да напише книга, в която да разкрие основните етапи в ду-

ховното възрастване на християнина, особено на монаха. Раифският настоятел не се бе излъгал в избора си – в цялата империя не можеше да се намери човек, който би могъл по-добре от Синайският отец да съедини монашеския опит с богословското осмисляне.

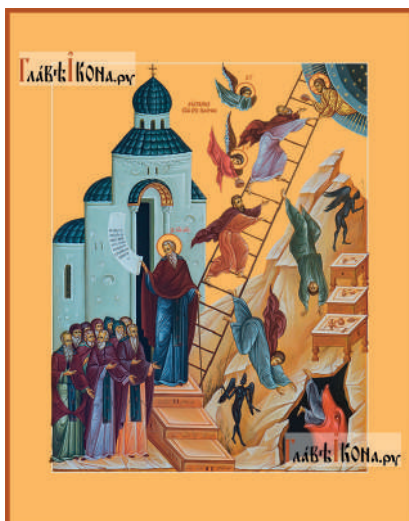
Старецът Йоан, който бе получил необичайното писмо, имаше знатен произход. Роден през 579 година, неговото детство бе преминало сред разкоша на великия Константинопол. Бъдещият подвижник бе даден да се учи на знания и мъдрост в императорския университет, където скоро надмина не само своите връстници, но и наставниците си. И всичко би тръгнало по обичайния житейски план – блестяща кариера, висока длъжност в императорския двор, влияние и богатство, — ако не беше рязката промяна. Едва навършил 16 години, той отпътувал с кораб за Египет, а оттам за Синай, където станал ученик на авва Мартирий. Из-

питанието продължило четири години, и на двадесет години Йоан бил постриган за монах. В продължение на 15 години той смирено, сякаш забравил за знатния си произход, проявявал послушание към своя наставник, а когато авва Мартирий починал, Йоан се оттеглил в пустинята и станал отшелник.

Земите около планината Синай са непригодни за живот — там дори животни нямало, всички я заобикаляли. А Йоан живеел там! И се молел. Така минали 40

години. Само Бог знае какво е претърпял Неговият угодник за всичкото това време. Пребивайки в пълна самота и идвайки в манастира само на големите празници, светият могъл да достигне такива дълбини на човешката душа, каквито са недостъпни в условията на делничната суета. Навярно той би си отишъл от този свят като отшелник, ако братята на манастира не го бяха избрали за свой настоятел. Йоан се съгласил, защото смятал, че лъжливото смирение е по-лошо от каквато и да е гордост.

Отец Йоан бил игумен на манастира четири години и успял да донапише своята книга. Нарекъл я „Лествица“, което означава стълбица тъй като пътят на човешката душа към Бога напомня на стълба и на колкото по-високо стъпало си, толкова по-трудно продължава изкачването и толкова по-болезнено е падането от нея. На нейните 30 стъпала са разположени християнските добродетели, чрез

придобиването на които, човек се приближава до Твореца. Тъй като е основана на личния многогодишен опит на самия преподобен Йоан, неговата книга става настолна за монасите, а за миряните тя е постоянно напомняне за това, че духовният живот винаги превъзхожда нашата представа за него.

Интересно

– Планината Синай, на която се е подвизавал Свети Йоан Лествичник се споменава многократно в Библията. Там Моисей получава Десетте Божии заповеди.

– След написването ѝ „Лествицата“ многократно е била преписвана, а също и превеждана на различни езици. До наши дни са се съхранили много преписи на книгата.

– През 1532 година „Лествицата“ излиза от печат в Мексико. Това е първата печатна книга в тази страна.

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Намерете пътя на хората от земята до върха на небесната стълбица.

СВЕТИ ЙОАН И НЕГОВИЯТ УЧЕНИК

На планината Синай Свети Йоан Лествичник се предавал на постоянна молитва и на пост; проливал сълзи от умиление и съкрушение на сърцето си. Макар от цялата си душа да обичал самотния и безмълвен живот, той не се отказвал да наставлява тия, които идвали при него за съвет, и дори приел при себе си ученик на име Моисей. За Моисей се разказва едно събитие, което доказва как Бог пази верните Си раби.

Веднъж Моисей бил на работа далеч от килията, а преподобни Йоан се молел у дома си. След молитвата леко задрямал и веднага чул, че някой му говори:

"Ти спокойно спиш, а ученикът ти се намира в опасност!" Йоан се събудил, но не знаел къде да намери Моисей и започнал да се моли за него. Привечер Моисей се върнал и Йоан го запитал дали се е случило с него нещо лошо. "Едва не бях затиснат при падането на един голям камък – отговорил Моисей. – Уморен от работа и от слънчевия пек, легнах да си почина на сянка до една надвиснала скала. Веднага ме събуди твоят глас, който ме викаше. Бързо станах и в същото време скалата падна". Йоан със сълзи благодарил на Господа, Който го известил за опасността, в която се намирал ученика му и чул молитвата му.

МОЛИТВА

МОЛИТВА ЗА ЖИВИТЕ

Дкъпи деца,
Ние християните сме призвани всеки ден да се молим за всички хора. Това ни е завещал Господ Иисус Христос. Така проявяваме любовта си към нашите ближни. В началото на молитвата споменаваме първо свещеника, който ни е духовен наставник, изповедник. Той се грижи за нашето духовно израстване и спасение, което е най – важно. След това

за родителите, които с голяма обич ни гледат, възпитават и правят всичко нужно за нас. Изричаме имената на братя, сестри, дядовци, баби, по-близките роднини, но поменаваме учителите и онези, които ни помагат, подкрепят и са около нас винаги в трудни моменти. С тази кратка молитва може да се молим сутрин и вечер с искреност и упование в Бога. Чрез нея се усилва любовта и вярата ни.

Спаси, Господи, и помилуй моя
духовен отец (името), моите родители
(имената), роднините (имената),
наставниците, началниците,
благодетелите (имената) и всички
православни християни!

Подготви: ставрофорен иконом Дончо Александров

„Камбанка“ ви разказва...

МАРАТОН НА ДОБРИТЕ ДЕЛА ИЛИ БЪРЗАЙТЕ ДА ПРАВИТЕ ДОБРО

Надя, Сергей и Ели Веселови много обичаха, когато на гости им идваше баба им Любов Николаевна. Децата я наричаха баба Люба. Тя знаеше толкова много интересни приказки, стихотворения, песни и игри!

„Ако организираме състезание между най-добрите разказвачи на приказки в света, – обичаше да казва майката на децата, – нашата баба със сигурност

ще победи!“.

В един от тези забележителни дни, когато баба Люба беше на гости на внуците си, събра около себе си Надя, Сергей и Ели и им каза:

– Децата! Искате ли да играем на една нова интересна игра?

– Каква?
– Каква е тази игра?
– проявиха интерес децата.
– Играта се нарича „Маратон на добрите дела“. Условията са следните: давам ви три часа – това време

трябва да посветите само на добри дела. Този от вас, който успее да направи повече добрини, ще получи подарък. – И в този момент бабата изкара от чантата си стара музикална кутия.

Очите на децата грейнаха. Тази кутия беше много тайнствена и свиреше необикновена музика! Децата бяха сигурни, че е вълшебна и че именно в нея се крие тайната на всички начинания на баба им. И Надя, и Сергей, и Ели отдавна си мечтаеха да бъдат притежатели на такава кутия. И разбира се, те веднага се съгласиха да играят на предложената от баба им игра.

– Едно, две, три, играта започни! – заповяда баба Люба и децата се разтичаха в различни посоки.

Оглеждайки се наоколо и отчитайки безпорядъка, Ели реши, че жилището им е най-доброто място за вършене на добри

дела и веднага започна да чисти.

А Сергей и Надя излетяха навън. Те прецениха, че колкото пространството е по-голямо, толкова повече добрини може да побере.

Излизайки от входа, Сергей веднага откри, че входната врата скърца доста неприятно и реши да смаже пантите с машинно масло. Сергей беше най-голямото от децата и следователно много умно и предвидливо момче. Той си беше взел всичко необходимо за добрите си дела: машинно масло, хляб и салам, чук и гвоздеи, пръскалка. Затова беше готов веднага да се захване с работа.

Въпреки че Надя беше само на шест години и беше най-малката в семейството, тя

също побърза да излезе на двора. Момичето с внимание се огледа наоколо, избирайки обект за доброто си дело. Но още преди да си измисли подходяща работа, срещна съседката си леля Клара. Леля Клара беше майка на най-добрата ѝ приятелка – Лера. – Здравейте, леля Клара! – вежливо произнесе Надя, – Как е Лера?

– Здравей, Надя, – отговори съседката. – Лера се разболя. Вчера си навехна крака и сега лежи, не може да стане, плаче. Ела да я видиш, може поне малко да се успокои.

„Ще отида за малко, а после ще се върна към „маратона“, – помисли си Надя и тръг-

на при приятелката си.

– Надя! Колко е хубаво, че дойде! – зарадва се Лера и разплакнатото ѝ лице се озари от усмивка. – Бях сигурна, че си истинска приятелка! Сега вече няма да ми е толкова тъжно. Искаш ли да играем

на „майки и дъщери“? Ти ще бъдеш майката, аз – малката ти дъщеря и ти ще се грижиш за мен.

Надя се обезпокои: „Ами какво ще стане с добрите дела? Прекрасната кутия? Какво да правя?“.

Но като си помисли малко, реши, че не може да остави приятелката си в такова тежко състояние.

„Нека Серьожа или Ели да получат кутията. Те си мечтаят за нея“, – смири се Надя и остана да играе с Лера.

Минаха три часа и децата отново се събраха около любимата си баба.

– Е, казвайте сега, – със сериозен глас произнесе баба Люба. – Какви добрини успяхте да свършите? И изобщо недейте да лъ-

жете, защото никога няма да играя вече с вас! Лъжата е наш враг. В никакъв случай не трябва да сте приятели с нея.

– Да. Дори има такава поговорка: „На лъжата краката са къси“, – съгласи се Серьожа, – така че да играем честно!

– Може ли първо аз да започна? – попита Ели и, след като получи съгласието на баба си, започна:

– Аз оправих всичките чекмеджета, измих чиниите, изметох в коридора, избърсах праха, минах с прашосмукачка и измих пода. Общо – шест добри дела!

– Браво, Лена! – усмихна се баба Люба.

– Много си помогнала на мама и на тати! Как ще се зарадват само, когато се върнат от работа! След това баба Люба се обърна към внука си:

– Хайде, Серьожа, сега си ти.

– Аз смазах

пантите на входната врата, за да не скърца, нахраних гладно коте, сипах трошички хляб в къщичката за птици, ремонтирах пейката, изтрих от стените на блока лошите думи, написани с тебешир, помогнах на възрастната жена от петия етаж да си качи тежката чанта и изхвърлих боклука! Направих седем добри неща!

– Браво, Серьожа, – бабата погали внука си по главата, – засега ти водиш!

– Нека да чуем Надя.

Надя се изчерви:

– Извинявай, бабо, аз не успях да направя нито едно добро дело...

– Как така? – учудиха се децата.

И Надя започна да разказва:

– Искях да играя на тази игра, но срещнах

леля Клара. Тя каза, че Лера не е добре. Отидох да я видя и останах при нея – играхме си, говорихме си, пях ѝ приспивни песнички...

– Тя по-добре ли се почувства?

– Да. Най-накрая се успокои и заспа. Но когато Лера заспа, времето на играта изтичаше и аз така и не успях да направя нищо добро, – тихо каза Надя и си наведе главата. Тя много преживяваше, че баба Люба ще ѝ се сърди.

Но баба ѝ изобщо не се разстрои. Тя сложи малката си внучка на коленете си, прегърна я и ѝ каза:

– Това, което си направила, е най-истинското добро дело. Много е важно да бъдеш там, където наистина се нуждаят от теб, да не подминеш този, който има нужда от помощта ти. А особено

ценно е това, че си го направила изцяло безкористно: нито за похвала, нито за подарък, а защото сърцето ти е искало така.

– И още от тази игра разбрах, че най-важното не е броят на добрите дела, а качеството им, – замислено произнесе Сергей. – защото количествено Надя е направила само едно добро дело, а излиза, че то е по-голямо от това, което сме направили ние с Ели.

Скоро и Ели смени навъсените си вежди с усмивка и изрече:

– Предлагам да подарим подаръка на Надя! Тя го заслужава!

– Колко ме зарадвахте! – каза баба Люба, кимайки с глава. – Ще ви открия още една

Малки готвачи

ФЪЧ

Иредлагаме ви една рецепта на фъч от тефтера на нашата баба - любим на мама и вуйчо, когато са били деца, а баба каза, че те са го приготвяли сами и е ставал винаги много вкусен. И нашият се получи страхотен!

Продукти

- 2 ½ ч.ч. брашно
- 2 с.л. какао
- 1 кофичка кисело мляко +
- 1 ч.л. хлебна сода
- 2 ч.ч. захар
- ½ ч.ч. олио
- Сироп за заливане
- 1 ч.ч. захар
- 3 с.л. какао
- 6-7 с.л. вода
- 75 гр. чисто масло

В голяма купа разбъркайте брашното с какаото. В киселото мляко сложете хлебната сода и бъркайте, докато шупне като вулкан. Изсипете млякото при брашното, прибавете останалите съставки. Разбъркайте добре - да няма бучки, трябва да се получи гладка гъста смес, подобна на кексово тесто.

Намажете дъното на тава за печене с малко масло, поръсете със захар на кристали или брашно и изсипете кексовата смес. Печете в предварително загрята на 200 градуса фурна за около 30 - 35 минути. След като вече сладкишът е изпечен, оставете го хубаво да изстине, нарежете го още в тавата на квадрати или триъгъл-

ници. Залейте го с топъл сироп, който се приготвя на котлона по следния начин: в подходяща тенджера разтопете маслото, прибавете водата, захарта и какаото и бъркайте до получаване на гладък ароматен сироп. Може да поръсите Фъч-а с кокосови стърготини, смлени ядки или да му направите каквато искате украса. Готовият сладкиш трябва да престои 4-5 часа, за да поеме хубаво сиропа.

Подготвиха Десислва и Мария Моллови

Слово Христово

„Всекому, който има, ще се даде и преумножи, а от оня, който няма, ще му се отнеме и това, що има;“ (Матей 25:29)

Днаем че, ще дойде денят на Второто Пришествие на Господ Исус Христос, когато Той отново ще се завърне на земята. Тогава ще настъпи часът на Страшния съд и всички човеци ще застанем пред Божия престол, за да отговаряме за делата си, за това дали сме живели, ръководейки се от Неговите запове-

ди. А двете най-големи Христови заповеди са: да обичаме Бога с всичкото си сърце и душа, и ближните си както себе си.

Когато Христос бесежда с учениците си на Елеонската планина, те Го питат как-

ви ще са белезите, по които ще се разбере за приближаването на Неговото пришествие и Божието царство на земята. Господ им отговаря, че няма да узнаят кога ще настъпи този ден и им разказва притча, за да им покаже как тогава ще постъпи с хората. В нея Той разказва за един господар и неговите слуги. Господарят трябвало да замине за чужбина, поради което той повикал слугите си и им поверил имота си. Раздал им сребърни монети, наречени таланти. На един слуга дал пет таланта, на друг – два

таланта, а на трети – един – всекому според силата му и веднага отпътувал. Този, който взел пет таланта, ги употребил в работата си и спечелил други пет таланта. Който взел два таланта, спечелил други два. А който взел един талант, разкопал земята и скрил в нея сребърната монета. След дълго време се върнал господарят на слугите и им поискал отчет. Към него

пристъпил този, който бил взел пет таланта като му донесъл и спечелените от него още пет. Господарят му казал: „хубаво, добри и верни рабе! Влез в радостта на господаря си“. Вторият слуга донесъл, освен дадените му

два таланта, още два. Господарят и от него бил доволен и му казал: „хубаво, добри и верни рабе! Влез в радостта на господаря си“. Когато пристъпил онзи, който бил взел един талант, показал само него и обяснил, че го е скрил в земята, тъй като се уплашил, защото според него господарят му бил жесток човек. Тогава Господарят му се разсърдил и го нарекъл лукав и ленив раб. Заповядал да му се отнеме таланта и да се даде на този, който има десет, а самия него да изхвърлят във външ-

ната тъмнина. И отсъдил: „всекиму, който има, ще се даде и преумножи, а от оня, който няма, ще се отнеме и това, що има;“.

Тази притча е известна като притча за талантите. Тя се разглежда като притча за Съда, за това как хората ще отговаряме пред Бога за своя живот. В нея Господарят възнся е Самият Христос. Христос се възнася на небесата, така както господарят на слугите заминава за чужбина. Господ ще се завърне и ще съди всички човеци за дела им, тъй както и господарят се завръща и поисква отчет от слугите си. Слугите на господаря сме ние, а таланти са даровете, които получаваме от Бога. Дадените ни от Него дарове са най-различни. Те могат да бъдат творчески дарби, голям ум или телесна сила. Благодарение на тях придобиваме умения, способности, знания, възможности и устройваме живота си. Едни притежават повече, а други по-малко дарби, така както господарят от притчата на едни дава повече, а на други по-малко таланти. Но не е важно какъв дар е получил човек, а дали чрез дара си принася добри плодове. А добри плодове имаме, когато проявяваме любов, милосърдие и съпричастност към ближните си. Спечелените таланти от двамата слуги са всъщност такива плодове. Те са се

трудили усърдно, използвайки дадените им таланти и са спечелили още, защото са проявявали милост и благодетелност към ближните си. Макар че получават различен брой таланти – единият пет, а другият два, господарят и двамата хвали по еднакъв начин, като ги нарича добри и верни. Това означава, че докато той е отсъствал, те са го почитали и са спазвали законите му. Тези слуги ще бъдат наградени от господаря и ще се радват заедно с него. Човек, който се труди като тях, използвайки дара си, и има добри плодове, Бог ще възнагради като му даде и преумножи богатата и приеме в царството Си. Слугата, който закопал таланта си в земята, е наречен от господаря ленив и лукав. Той нищо не е успял да спечели, тъй като е мислел само за себе си, а ближните му не са го интересували. Той е наказан, като му се отнема дадения му талант и самият бива хвърлен във външната тъмнина. Така Господ ще постъпи с този, който прилича на него, като му отнеме и това което има, оставяйки го извън царството Си. Тази притча се чете на богослужението на Велики вторник.

Подготви: Филка Лефтерова

Светли имена

МАЙСТОР КОЛЮ ФИЧЕТО

Никола Фичев, по-известен като майстор Колю Фичето е един от най-забележителните български майстори-строители през Възраждането. Животът му е пример за скромност и почтеност и в същото време – за всеотдаен труд за църквата и хората. Чрез строежите си става будител за вярата и самолюбието на възраждащия се български народ.

Роден е в Дряново през 1800 г. в семейството на бедни родители. Още много малък – двегодишен е останал без баща. В пътеводителя на В. Търново от 1907 г., за Колю Фичето пише, че като навършил 10 години, майка му го дала да учи занаят с майсторите дюлгери* в Добруджа. Заедно с тях, малкият дюлгерин Колю споходил много градове из тогавашната турска държава. Около 7 – 8 години бил чирак и след това бил признат за калфа. На 22-рата си година, той се задомил, но след една година оставил в Дряново жена си и детето си и заминал за Цариград по работа. Оттам се завърнал пак в Дряново, но след като видял, че в този градец място за работа по неговите планове няма, преселил се със семейството си в град Търново. През зимата, когато строенето спирало, Колю приготвял врати и прозорци за летните строежи. В работата си бил много точен и акуратен. На 36 г. станал майстор при завършването на църквата „Свети Никола“ във Велико Търново. Строителството на храма било започнато от майстор Иван Давдата, който отначало приел младия Колю като прост надничар**. После като оценил способностите му, избрал го за свой помощник и му поверил най-отговорната работа. Станало така, че старият майстор, който бил вече на възраст, се разболял сериозно и препоръчал за свой заместник помощника си Никола. Църковното настоятелство предало на него довършването на църквата. Той оправдал доверието и под неговото ръководство и упътване, тя била съградена. При освещаването владика Иларион Макариополски останал възхитен от хубавата сграда, поискал да види нейния майстор и му благодарил. Оттогава Колю Фичето получил признание. До това време той бил неграмотен и, едва като майстор, се научил да чете и пише. Като навършил 48 години, останал да работи предимно в Търново. По това време Българският църковен въпрос накарал много градове и села да започнат да строят църкви и към тях училища. За Колю Фичето се появили много поръчки: отвсякъде го канели да „скрои“ план на църквата и да наглежда работенето ѝ. И турското правителство, с прокарването на шосета в държавата, имало нужда от познанията на майстор Колю по направата на мостове, който не жалел труда си и работел навсякъде. От него са построени: във Велико Търново и църквите „Рождество на Пресвета Богородица“, „Св. Спас“, „Св. Св. Константин и Елена“, „Св. Атанасий“/днес св. св. Кирил и Методий/ и „Св. Марина“; в Лясковец — „Св. Димитър“ и др. Всички тия църкви си имат своите особености в архитектурно отношение и някои от тях служат за образци и днес.

За личността на майстор Колю Фичето научаваме още и от написаното от неговия внук ген. Иван Фичев: „Дядо Колю беше човек с характер, спокоен и разсъдлив. Беше мълчалив, но понякога обичаше да се шегува. Непретенциозен, той се задоволяваше с малко и беше извънредно почтен в сметките си. Крайно трудолюбив, неговата дума беше най-голямата гаранция за всички ангажименти, които поемаше. Той беше вярващ и добър християнин. Постеше сряда и петък и държеше всички пости, без изключение. Последната година, когато остаря повече и заболя, лекарите му препоръчаха блажна храна и през постите, но той категорично отказа.

Дядо Колю беше благотворител. Всяка есен приготвяваше два-три чувала брашно, което раздаваше на сиромашкини и вдовици. Той беше искрен и доброжелателен към децата си и вземаше живо участие в техния живот, като ги подпомагаше със съвет или материално, затова всички излязоха порядъчни и почтени граждани. В продължение на близо 40-годишната си творческа дейност (1836-1876) той е построил най-малко четири големи солидни моста и 12 големи за времето си черкви, камбанарии, магазини... Наистина неуморим и всестраниен гений на самоук майстор и народен любимец, който през епохата на Възраждането гради солидно, смело, евтино и красиво, изключително с местни строителни форми и материали.”

Майстор Колю Фичето доживял да види България свободна и бил назначен за архитект на Търново. Починал не след дълго – на 15 ноември 1881 г., но оставил много последователи, които продължили неговото дело и го прославят с признателност.

Подготви: Миглена Стаматова

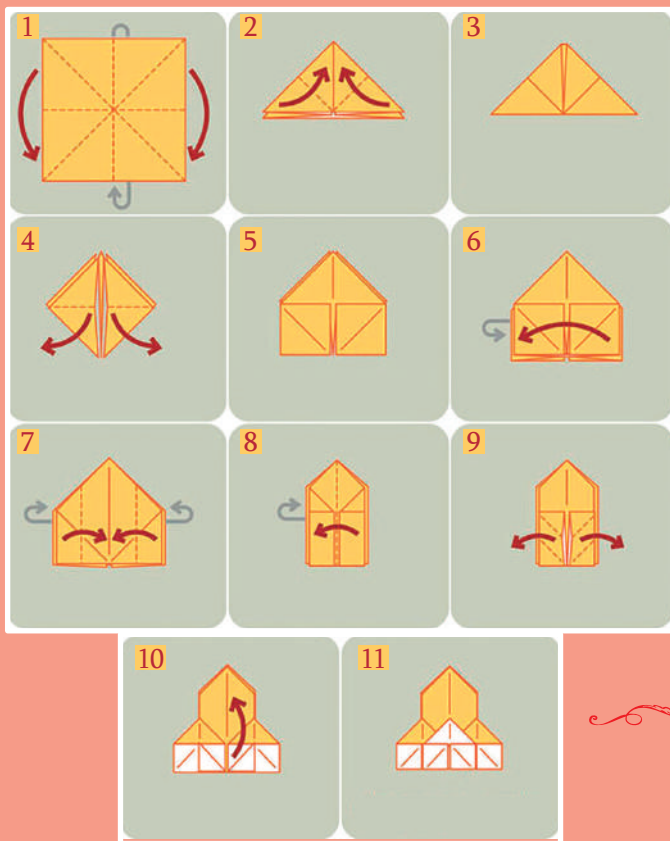
*Дюлгери-строители;

**надничар - който работи на надница (трудоовото възнаграждение за един работен ден) и ежедневно получава възнаграждението си.

Сръчни ръчички

ОРИГАМИ-ЦЪРКВА

Оригами (на японски: 折り紙, от ори (прегъвам) и ками (хартия) – буквално прегънатата хартия) е традиционно древно японско изкуство, състоящо се в създаването на фигури чрез сгъване на листове хартия без употреба на лепило и ножици. Оригами се наричат и получените по този начин фигури. Ето как да си направим оригами-църква. Следвайте стъпките от 1 до 12.

Църква Възкресение Христово в Хакодате

Интересно

Японската православна църква е основана на 2 юли 1861 година от Свети Николай Японски. Днес в Япония има 70 православни храма, 30 свещеника, 10 дякона и повече от 30 000 православни християни, а също Православна духовна семинария и Православен манастир в столицата Токио.

Катедралата Възкресение Христово в Токио

Подготви: Йоанна Калешева

Знаете ли, че...

Много от построените от майстор Колю Фичето църкви, мостове и сгради са оцелели до днес, повече от 120 години. Те са харесвани от хората и обичани от българите. Като едни от най-красивите са обявени за паметници на културата и са станали символи на селищата, в които се намират. И днес те будят възхищение от таланта на твореца, от неговия усет за естетика, за пластичност, както и неговата грижа за хармония на всички детайли. Майсторът с голяма точност изчислявал и сам избирал строителните си материали камък, дърво, тухли, ковано желязо. Знаел много добре турски език и разбираемо гръцки и румънски, за да договаря работата си извън българските земи.

Ето само три от най-забележителните му постройки:

Църквата Св. Св. Константин и Елена във Велико Търново

Тя е последна в творчеството на майстора. За нея той споделял, че му харесва най-много от съградените църковни сгради. На 7-ми октомври 1873 г. в изключител-

но тържествена обстановка църквата била осветена от първия български владика Иларион Макариополски. При изграждането ѝ Колю Фичето умело обединил храма и осемстенната камбанария. Църквата е разположена на стръмен склон с тераси, на много труден терен -между три улици и между жилищни сгради. При главния вход, от двете страни на външната врата са поставени две въртящи се с ръце дървени колони. Майстор Колю Фичето казвал за тях, че когато колоните престанат да се въртят, това означава, че земните пластове са нестабилни и населението трябва да положи сили, за да спаси сградата от разрушаване. Сега колоните са демонтирани и са прибрани за съхранение.

Сградата на стария турски конак във Велико Търново, сега музей „Възраждане и Учредително събрание“

Завършена през 1872 г. тя има важно значение за България. Строена била за казарма, но османските власти я харесали и решили да бъде конак (полицейско и административно управление). Няколко години по-късно градът е освободен и точно в тази сграда се провежда Учредителното събрание, което изработва и приема конституцията, тук заседава I-то Велико народно събрание, което избира Александър Батенберг за княз, тук тържествено е обявено Съединението. През 1906 година, когато в сградата са поместени търновският съд и общината, тя при пожар. Скоро обаче е напълно реставрирана и възстановена в първоначалния си вид. Сега в зданието се помещава музеят „Възраждане и Учредително събрание“.

Беленският мост

се смята за постижение на българското възрожденско инженерно-строително и архитектурно изкуство. Намира се в североизточния край на град Бяла, община Русе. Построен е на река Янтра през 1865-1867 г. по нареждане на Мидхат паша. Построяването му се налага заради новото шосе, минаващо над р. Янтра при Бяла, което свързвало Русе със столицата на Османската империя - Цариград. За построяването му полският инженер Людмил Рола, който бил на служба при Мидхат паша, поискал три милиона гроша, а майстор Колю Фичето се наел да го построи за 700 000 гроша, като заложил честта и живота си. За да изчисли необходимата сума, първо направил макет от восък. За изграждането на моста помагали ковачи от Габрово, дърводелци и каменари от Трявна и Дряново, селяни от Бяла. Дължината му е 276 м, а ширината 9,5 м. Има 13 подпорни стълба и 14 полукръгли свода. След завършването на моста, Мидхат паша наградил майстора от името на султана с орден „Меджидие“.

Едновременно с моста в Бяла, Колю Фичето построил и църквата „Св. Троица“ в град Свищов. Негово дело в Търново са и „Къщата с маймунката“, хановите на хаджи Минчо и хаджи Николи, храм „Св. Никола“ в Дряново, мостът над река Росица в Севлиево, Икономовата къща в Дряново, мостът над река Дряновска в Дряново (*единственият запазен в оригинал до днес*), чешмата в Соколския манастир, покритият мост над река Осъм в Ловеч и др. Името на майстора носи морският нос Колю Фичето в Антарктика.

Подготви: Миглена Стаматова

ЗАЩО СВЕЩЕНИЦИТЕ СЛУЖАТ С ОДЕЖДИ В РАЗЛИЧНИ ЦВЕТОВЕ?

Мили деца, с течение на времето в Църквата свещенослужителите започват да използват богослужебни одежди в различни цветове, когато отслужват светата литургия.

Във всеки цвят обаче има вплетена символика. При едни празници се използва определен цвят, а при други - друг. Обикновено има наложени шест богослужебни цвята: златно (жълто), червено, бяло, синьо, зелено и черно /виолетово.

Жълтите или златистите одежди се използват обикновено в неделните литургии и в дните, когато се почитат пророци, апостоли и други светии.

Червеният цвят е за Великденската литургия през нощта, преобладава и в периода от 40 дни след Пасха до Възнесение Господне, но и когато се честват светии мъченици за вярата като св. Георги, св. Димитър, св. Мина, св. Марина и др. На празниците, свързани с честния Кръст, се използват по-тъмно червени одежди.

В бели одежди се обличат свещениците, когато служат на големите празни-

ци - Рождество Христово, Богоявление, Възнесение, Преображение, но също и на неделните литургии през годината.

Синият цвят се свързва с празниците, посветени на Пресвета Богородица. Със сини одежди се служи на Благовещение, Успение Богородично, Рождество Бодо-

родично и всички празници, свързани с честване на Божията Майка.

Зеленият цвят е за дните, когато се отбелязват празниците на преподобните светии и свидетелства за техния монашески живот и подвиг. Такива са например: св. Йоан Рилски, св. Антоний Велики, св. Серафим Саровски, св. Петка и др.

Черният цвят се свързва с покаянието и скръбта. Тези одежди се използват в дните на Великия пост. В този период, на много места духовниците се обличат и с виолетови одежди. Разбира се, не винаги може да се спазят тези цветове в съответните празници поради различни причини. Това в никакъв случай не прави честваното събитие или светията по-малко значими.

Ставрофорен иконом Дончо Александров

Църковни празници

ИМЕНИЯТ ДЕН

Поред църковния календар всеки ден е празник. Всеки ден празнуваме паметта на някой светия или събитие. Именият ден е денят, в който се празнува паметта на светията, чието име носи християнинът. След извършва-

случаи, като например постригване в монашество. Как да определим свой светия, когато в църковния календар има няколко светии с еднакво име? Прочетете житието на всеки от тях, и изберете този, когото почувствате особено близък. Ако не знаете нищо за нито един от тях, изберете за свой

не на тайнството Кръщение, светията, чието име е дадено на детето, или на възрастния човек, става негов закрилник. След кръщението „Господ дава на всеки от нас по два Ангела, - учени свети Теодор Едески, - единият е Ангел Пазител, който ни пази от всяко зло, от различни нещастия и ни помага да вършим добро, а другият Ангел е светият угодник Божий, чието име носим, – той се застъпва пред Бога за нас, моли Бога за нас. Неговите молитви, като по-достойни и приятни Богу, по-бързо достигат до Него, отколкото нашите грешни.“ Името, което е дадено на човека при кръщението, вече не се променя, освен в доста редки

светия, този, чийто празник в календара е най-близо до рождения ви ден. Ако в памет на вашия светия са посветени няколко дена в рамките на една година, то най-близкият ден след рождения ви ден можете да празнувате като ваш имен ден, а другите празници, са така наречени малки именни дни. Хубаво е всеки християнин да знае житието на своя светия, да има неговата икона и да му се моли.

Преведе от руски език: Вера Рачева

„Камбанка“ ви разказва...

ЯЙЦЕТО НА АЛЕКСАНДЪР

Александър се беше родил с изкривено тяло, беше дете с лека форма на аутизъм. На дванадесетгодишна възраст беше още във втори клас и изглеждаше неспособен да учи. Неговата учителка се беше погрижила да стане...

мисионер. Да не се ограничава само с това, което министерството им определяше за начина и обема на преподаване.

Тази учителка беше вярваща девойка, истински проповедник!

Един ден Александър се приближи до нея куцуквайки и ѝ подвижна: „Обичам те, госпожо“. Междувременно беше настъпила пролетта и всички деца разговаряха оживено за наближаващия Великден. Госпожата раздаде на всяко от децата по едно голямо пластмасово яйце и каза:

– Искам да го вземете у дома и да го донесете утре, като сложите вътре нещо, което да е символ на творчеството и новия живот.

На следващата сутрин двадесет деца дойдоха на училище, като се смееха и разговаряха помежду си и поставиха яйцата си в голямата кошница пред учителската катедра.

След малко дойде време за отваряне на яйцата. В първото госпожата намери цвете.

– Да, цветето определено е признак за нов живот, –

каза учителката. – Браво, Мария! – добави тя, обръщайки се към една ученичка, която междувременно вдигна ръка и заяви, че яйцето е нейно.

В следващото яйце имаше пеперуда. Тя изглеждаше съвсем жива. Учителката вдигна високо яйцето:

– Всички знаем, че гъсеницата се променя и се превръща в красива пеперуда. Правилно, това също е нов живот, – добави тя. След това учителката отвори третото яйце. С изненада установи, че то беше празно. „Сигурно е на Александър“, помисли си. Не знаеше как да постъпи в този момент. Понеже не искаше да го засрами, тя остави яйцето настрана и понечи да вземе друго.

Изведнъж Александър скочи от мястото си.

– Госпожо, няма ли да кажете нещо за моето яйце?

Объркана, учителката отговори:

– Но, Александър, яйцето ти е празно!

Той я погледна право

в очите и каза с мек глас:

- Да, госпожо, но и гробът на Христос е бил празен!

Времето изведнъж спря. Учителката се опитваше да осъзнае чутото. След малко попита Александър:

- А ти знаеш ли защо гробът е бил празен? Той отговори:

- Да, Христос бил разпнат и погребан, но след това възкръснал. Това не е ли символ на нов живот!?

Звънецът иззвъня за междучасие и докато

децата тичаха радостни към училищния двор, учителката закри лицето си с ръце. И заплака...

Три месеца по-късно Александър си отиде от този свят... Тези, които присъстваха на погребението му, с изненада видяха върху ковчега му... двадесет яйца. Всички бяха празни. Като гроба на Христос, който беше празен, защото...

ХРИСТОС ВЪЗКРЪСНА!!!

Превод от гръцки език: Алексей Стамболов

Библейски разказ

ПОМИЛВАЙ МЕ, БОЖЕ...

Мило дете, случвало ли ти се е, да направиш нещо, и да не разбереш, че всъщност стореното от теб е много лошо. Мисля че, да! Когато са малки децата вършат различни пакости, а възрастните трябва да ги напътстват да не постъпват повече по такъв начин. По-палавите често бързо забравят съветите и скоро отново извършват същите бели. А послушните деца се вслушват в напътствията и се стремят да не повтарят стореното.

Аз бях точно такова дете – добро и изпълнително, но веднъж направих нещо, което беше не просто лошо, а направо ужасно! Това се случи, когато бях на седем и бях при баба на село. Щях да остана при нея за цялото лято. Бях много щастлива, защото щях да си играя с многото приятелчета, които имах там. Баба също много се радваше. Тя се хвалеше с мен из цялото село, че съм най-добрата внучка. Най-много се хвалеше на дядо Милко, нашия съсед.

Дядо Милко беше много възрастен и година преди това, поради някакво заболяване, беше загубил зрението си. Може би защото беше сляп или поради това, че живееше съвсем сам, той обичаше да седи на едно малко столче пред къщата си и да се вслушва в различните звуци. Винаги разпознаваше, когато баба излизаше, и

я заговаряше, а тя не пропускаше да му изброи добрите ми постъпки: че съм измела двора и съм измила съдовете или че съм й напомнила да си изпие лекарството.

Един ден, в двора на дядо Милко се появи куче. То беше средно голямо, с лъскава, златиста козина и клепнали уши. Щом ме видя, веднага дотича до оградата и размахна опашка. Аз проврях пръсти през телената мрежа и докоснах влажния му нос. То се зарадва и заоблизва пръстите ми. Веднага станахме приятели. Искрах да имам точно такова куче! Лабрадор! Татко ми беше обещал, че ще ми вземе, когато се прибера вкъщи. И изведнъж ми се

прииска точно това куче да стане мое. Нетърпелива, накарах баба веднага да отиде при дядо Милко и да го пита дали може да ми го даде, а когато тя се върна, ми разказа, че той не се е съгласил, защото Кейти – така се казваше кучето, било специално куче – трябвало да му стане верен другар и да му помага.

На следващия ден, докато бяхме до оградата, аз от едната страна, а Кейти от другата, тя направи нещо неочаквано. Скочи върху навеса с дърва, който се намираще до самата ограда и с още един бърз скок се озова в нашия двор. Оттогава всяка сутрин след закуска, аз излизах навън и гледах към вратата на дядо Милко. Когато той я отвореше, първо изскачаше Кейти, и докато дядото се мъчеше да се обуе, аз тайно я примамвах с парче салам през оградата. Тя веднага се покатерваше на навеса и скачаше в нашия двор. Подавайки

й още парчета лакомства, я отвеждах в бараката ни, за да не лае, когато дядо Милко я викаше. А той се суетеше и я търсеше, и тъй като Кейти не идваше, сам излизаше и тръгваше към магазина. Тогава започвах да си играя с кучето. А то все повече се привързваше към мен. Когато дядото се връщаше, той идваше у дома и ме питаше дали не съм я виждала, и тогава аз му я връщах.

Един ден дядо Милко не се върна от магазина. Почти веднага се разчу новината, че го е блъснала кола и той е в болница, а малко по-късно дъщеря му се обади на баба по телефона. Тя искаше да ни даде кучето, защото след като изпишели дядо Милко от болницата, щяла да го вземе при себе си – в града. Когато разбрах това, много се зарадвах. Кучето щеше да бъде мое! Може би от вълнение, но чак вечер-

та забелязах, че с баба нещо не е наред. Вместо да гледа любимия си филм по телевизията, тя четеше нещо от една малка книжка. Лицето ѝ беше преbledняло и много тъжно. Попитах я какво чете, че е толкова тъжна. А тя ми отговори, че не я натъжава това дето чете, а напротив, помага ѝ да ѝ е по-леко на сърцето.

Започна да ми разказва за цар Давид, който бил много добър и милостив, дори и към своите неприятели. Той обичал Бога

с цялото си сърце и ревностно се грижел за благочестието и правата вяра на своя народ. Затова Бог го направил могъщ владетел. Веднъж привечер, докато Давид се разхождал по покрива на своя царски дом, съгледал една жена. Жената била много хубава и на него му се приискало да се ожени за нея. Името ѝ било Вирсавия и била съпруга на негов военачалник – Урий. Царят намислил да погуби Урий, като за-

ръчал на своя главнокомандващ да постави Урий там, където ще има най-опасна битка. Урий действително загинал, а Вирсавия станала жена на Давид. Тогава Бог изпратил при царя пророк Натан, за да го изобличи, като му разказал следното: В един град имало двама човеци – единият богат, а другият сиромаш. Веднъж при богатия човек дошъл един странник. И нему досвидяло да вземе от овците си, за да сготви обяд на госта си, а лишил сиромаша от единствената му овчица.

Цар Давид се разгневил от чутото, и възкликнал, че богатият заслужава смърт. Тогава пророкът му отговорил, че той, самият цар е този човек и го попитал изобличително: „защо пренебрегна словото на Господа, като извърши зло пред очите Му? Урия порази с меч, жена му взе за своя жена.“

Давид разбрал колко тежко е съгрешил пред Бога. Той не можел да поправи злото, но плачел и молел Бога за прошка. В искреното си покаяние, съчинил една от най-хубавите молитвени песни – Петдесети псалом, наречен покаен псалом. Оттогава този псалом е станал покаянна молитва на всеки каещ се грешник.

Точно този псалом четеше баба и продължи на глас: “Помилвай ме, Боже, по голямата Си милост и по многото Си щедрости изглади беззаконията ми. Много пъти ме умий от моето беззаконие и очисти ме от моя грях; защото беззаконията си съзнавам и моят грях е винаги пред мене...”

След като свърши, тя ми сподели, че разбрала от дъщерята на дядо Милко, че Кейти е специално обучено куче-водач за незрящи хора. И сега тя изпитваше угризение, че неволно ми е позволявала да си играя и „отвличам“ кучето от службата, за която бе предназначено и ако в оня ден то бе съпроводило дядо Милко, едва ли щеше да се случи нещастieto.

Изведнъж нещо здраво ме сграбчи за гърлото. От срам не можах да пророня и дума,

само се разплаках....Разбрах, че също като цар Давид, бях поискала да имам нещо, което не ми принадлежеше и бях съгрешила. Цяла вечер се молих, дори и в съня си, Бог да ми прости.

На следващата сутрин баба ме повика и ми сподели, че има лекарство, което ще помогне и на двете ни. Заведе ме на изповед. Това беше моята първа изповед! Моето първо покаяние... После пристъпихме към Светото Причастие и приехме Светите Дарове. В този миг Христос протегна ръка към мене. Почувствах се лека и спокойна. Но не забравих дядо Милко и когато на следващата година заминах за лятната ваканция на село, носех със себе си подарък за слепия старец. Подаръкът беше едно малко лабрадорче – дете на Кейти. Откровено признах всичко на дядо Милко, а той с цялата си доброта не ми се разсърди никак.

Колко милостив е Бог, че ме очисти от греха!

Подготви: Филка Лефтерова

„Камбанка“ ви разказва...

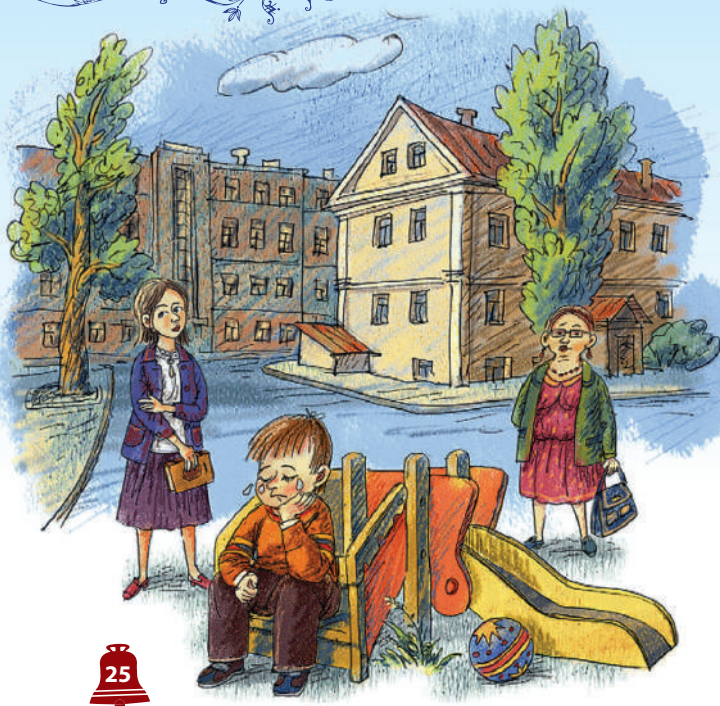
КОЙ ГО НАКАЗА?

Аз обидих приятеля си. Аз блъснах чичкото на улицата. Аз ударих кучето. Аз нагрубих сестра си. Всички ми обърнаха гръб. Аз останах сам и горчиво заплаках.

– Кой го наказва? – попита съседката.

– Той сам се наказва – отвърна мама.

Автор: Валентина Осеева

СВЕТИ НЕКТАРИЙ ОПТИНСКИ И КОТЕТО

Един от последните велики духовници на до-революционна Русия в Оптинската пустиня – старецът Нектарий (+ 1928), помнел истории от своето детство чак до дълбока старост и обичал да разказва за поучение някои от тях.

Веднъж майка му седяла и шиела нещо. Той пък (по онова време го наричали Коля) си играел на пода с едно котенце. Големите зелени очи на котето просветвали в полумрака на стаята. Коля с удивление забелязал това и бил силно учуден... И както котенцето си стояло мирно до него, Коля извадил от мамината възглавничка иглата и се накарал да извади едното око на котето, за да види какво свети там в него. Но майка му забелязала това и бързо хванала ръката му: „Ах, ти!“ – възкликнала тя – „Ако извадиш очите на котенцето, после сам ще останеш без очи. Господ да те пази!“. Минали много години... Николай решил да стане монах и бил приет в Оптинската пустиня. След като минали няколко години, когато бил вече йеромонах, наречен при пострижението си Нектарий, веднъж отишъл при кладенеца на аязмото. В това време друг монах вадел вода. Над кладенеца бил окачен черпак с дълга заострена дръжка. И монахът, който вадел вода, без да иска, за малко не извадил окото на отец Нектарий с острата дръжка. Само секунда – и старецът щял да остане с едно око.

- Ако тогава бях извадил окото на котето – казвал той – сега щях да съм без око. Явно това е трябвало да се случи, за да ми напомни за моето недостойнство, че всичко, от люлката до гроба се води у Бог на строг отчет.

... От стая в стая в килията на стареца се разхождал с безшумна стъпка пухкав сив котарак. Излезел ли старецът – и котаракът след него. Влезел ли – и той след него. Кажел ли му нещо отецът – и котаракът, като разумно същество, изпълнявал – идвал и сядал, където му посочел, влизал в приемната или на чердака. Най-често, лежал до топлатата печка и дремел. Или, склонил глава, слушал молитвите на стареца...

Друг път отец Нектарий го погалвал и казвал:

- Преподобният Герасим Йордански е бил велик старец, затова си имал лъв...

А ние пък малките – си имаме котета.

Намери животното, което си няма двойник.

ПРАСЕНЦЕТО КАСИЧКА

Колко играчки имаше в детската! А високо на шкафа стоеше глинена касичка във формата на прасенце. На гърба ѝ, естествено, имаше процеп, който обаче беше допълнително разширен с нож, за да минават и по-големи монети, и две такива монети вече се мъдରେха вътре сред многото дребни. Касичката беше толкова препълнена, че даже не подрънкваше вече, а за повече от това не можеше да мечтае нито едно прасе с пари. Стоеше на шкафа и гледаше всичко в стаята отгоре надолу – та тя можеше да си купи всичко това, а една такава мисъл би придала самоувереност всекиму.

Всички наоколо помнеха за това, макар и да не го коментираха на глас – те и без това си имаха теми за разговор. Чекамедже-то на шкафа беше полуотворено, и оттам се показваше голяма кукла, вече не първа младост и с подлепена шия. Оглеждайки се наоколо, тя каза:

— Хайде да играем на човече – това винаги е интересно!

Настъпи суматоха, даже картините по стените се размърдаха, показвайки, че и те си имат обратна страна, и че на това няма какво да се възрази.

Беше полунощ. Месецът светеше през прозорците, предлагайки на всички безплатна светлина. За участие в играта бяха поканени всички, даже детската количка за кукли, макар тя да принадлежеше към тромавите играчки от най-нисък разряд. — Всеки е хубав по своему! — казваше тя. — Не става всички да са благородници, все пак трябва някой нещо да върши, както се казва!

Писмена покана получи само прасето касичка – то стоеше толкова високо, че можеше и да не чуе устната, така решиха играчките. А то пък дори не отговори, дали ще дойде или не – и така и не дойде. Ако толкова искат неговото

Илюстрирах: Димитрия и Лучия

присъствие, нека да направят така, че то да вижда всичко от мястото си. Така и направиха.

Поставиха кукления театър точно пред него и цялата сцена беше като на длан. Искяха да започнат с комедия, а после се предполагаше, че ще продължат с разговори на по чашка чай. Започнаха от края. Кончето-люлка заговори за тренировките и чистотата на природата, детската количка – за релсите и за силата на парата. Всичко това беше по тяхната част, та кой друг би говорил за тези неща, ако не те? Часовникът в стаята говореше за политика: „Тики-тики!“ За него казваха, че знае кога да „улови момента“, но за жадост винаги закъсняваше. Бамбуковото бастунче се гордееше със своето желязно ботушче и сребърно калпаче – то беше изпипано отгоре до долу. На дивана лежах две бродирани възглавнички – много милички и много глупавички. И ето, че представлението започна!

Всички седяха и гледаха. Зрителите бяха помолени да цъкат с език, да ръкопляскаят и да вдигат шум в знак на одобрение. Но камшикът заяви, че няма да цъка с език на стариците, а само на несгодените дами.

— А пък аз ръкопляскам на всички! — каза буталото.

— Някъде трябва да се стои! — каза умиwalkникът.

Всеки имаше своите си мисли, които изказваше по време на представлението. Комедията не струваше пукната пара, но беше изиграна превъзходно. Изпълнителите показваха на публиката само напудрената си страна; не биваше да ги гледат от обратната им страна. Всички играеха забележително и даже падаха от сцената – конците им бяха твърде дълги, но затова пък се виждаха по-добре. Подлепената кукла така се разчувства, че съвсем се разлепи, а прасето касичка усети в корема си такова благоразположение, че реши да направи нещо за единия от актьорите – например, да го упомене в своето завещание, като достоен да бъде погребан заедно

с него, когато му дойде времето.

Всички се изпълниха с такъв възторг, че даже се отказаха от чая и преминаха направо към обмена на мнения – това се казваше да играеш на хора, при това тук нямаше никакъв зъл умисъл, а само игра... Всеки мислеше само за себе си и за това какво си мисли прасето с парите. А прасето с парите мислеше най-много от всички, мислеше за своето завещание и за погребението. „Когато дойде часът...“ — а той винаги идва по-скоро, отколкото го очакват. Бам! Прасето падна от шкафа на пода и се пръсна на парчета. А парите заподскачаха, чак затанцуваха. Малките се завъртаха, а едрите се търкаляха солидно. Особено дълго се търкаляше една от тях – много ѝ се искаше да обиколи белия свят. Така и стана. Тя тръгна по белия свят, а също и останалите монети. Парченцата от прасето отидоха в кофата за боклук. А на шкафа още на следващия ден вече се пчеше ново прасенце касичка. Коремчето му все още бе празно, то не дрънчеше – по това приличаше на старото прасе. Като начало и това беше достатъчно, а ние с това ще приключим.

Автор: Ханс Кристиан Андерсен

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Дорисувай прасенцето според примера.

Усмихни се

Малката Лу е на разходка в парка с майка си и кучето Торо.
– Мамо, хайде да отидем при прасенцето! – предлага Лу. В парка има животински кът, в който хората могат да влязат и да пообщуват отблизо с живеещите там животни.

Там е и прасенцето.

– Добре – усмихва се мама – Торо и прасенцето много се харесват! – казва тя, сякаш се как двете животни седушат по муцунките през оградата. Лу с радост добавя:

– Е, как! Нали са адаши по кожа!

Подготви: Йоанна Калешева

Притчи

ДВЕТЕ ЖАБИ

Реднџ две жаби паднали в буркан с прясно мляко. Той се превърнал в истински капан за тях, защото не можели да излязат от него – дъното било далече, за да се оттласнат от него и да изскочат, а ръбът на буркана – високо, за да се захванат за него и да се издърпат. Плували двете жабки, бутали с крачетата си, но по всичко изглеждало, че няма изход. Едната жаба се отчаяла, хванала се за главата и потънала, а другата още по-усърдно заритала с крака, без да губи вяра, че ще може някак да се спаси. В един момент, в който силите ѝ съвсем я напуснали, тя изведнџ усетила нещо твърдо под краката си. Оказало се, че от много усилия и блъскане с крачетата, част от млякото се била втърдило в бучка масълце! Тя стъпила на бучката и изскочила от буркана.

Откройте 10-те разлики.

СТРАХЛИВКА

Валя беше страхлива. Тя се страхуваше от мишки, жаби, бикове, паяци, гъсеници. Всички така и я наричаха - страхливка. Веднъж децата играеха на двора върху голяма купчина пясък. Момчетата правеха пясъчна крепост, а Валя и по-малкото ѝ братче Андрюша готвеха обяд за куклите. Валя не я вземаха с тях да играе на войници, защото беше страхлива, а Андрюша не беше подходящ за войник, понеже можеше само да пълзи. Изведнъж от страната на хамбара се чу вик. – Рошавият скъса веригата! Тича към нас!.. Всички се обърнаха. – Рошавият! Рошавият! Пазете се, деца!

Децата се втурнаха да бягат на различни посоки. Валя се затича към градината и затвори след себе си портата. Върху купчината с пясък остана само малкият Андрюша: пълзешком не можеш да избягаш надалеч. Той легна в пясъчната крепост и плачеше от страх, а грозното куче се готвеше да го нападне. Валя изпищя, излезе иззад оградата, в едната ръка сграбчи лопатката, в другата – тиган за кукли и прикривайки със себе си Андрюша заста на входа на крепостта. Огромното зло куче тичаше през полянката право към

тях. Той не лаеше, а някак си хъркаше при всеки скок. Ето, че огромната му страшна озъбена муцуна с големи зъби се оказа съвсем близо. Валя го замери с тигана-играрка, после с лопатка и извика с всички сили:

– Марш оттука!

– Стой, Рошавия! Фу! Ела тук! – викаше пазачът, който бягаше през улицата, опитвайки се препречи пътя на кучето и да помогне на Валя. Като чу познат глас, Рошавият

се спря и махна с опашка. Пазачът го хвана за нашияника и го отведе обратно към (хамбара). На улицата стана тихо. Децата бавно започнаха да излизат

от своите скривалища: единият слизаше от оградата, другият излизаше от канавката... Всички се приближиха до пясъчната кула. Андрюша вече се усмихваше, търкайки очите си с изцапани юмручета. Но Валя плачеше неудържимо.

– Какво стана? – попитаха я децата. – Рошавият ли те ухапа?

– Не, - отговори тя, - не ме е ухапал... Просто, много се уплаших.

Автор: Нина Артюхова

Преведе от руски език: Вера Рачева

СИНИЯТА КАМБАНКА

Ти някога слушал ли си тишината, Ежко?
- Слушал съм.
- И какво?
- Ами нищо. Тихо е.
- А аз обичам, когато в тишината нещо мърда.
- Какво например? - попита Ежко.
- Ами гръм, например - каза Мечо.

В планината имаше къща - с комин и веранда, с огнище за котката, със стобор за петела, с плевня за кравата, с колибка за кучето и с нова дървена порта.

Вечерта от комина се изви дим, на верандата се показва бабка, котката се изтегна пред огнището, петелът се сгуши на стобора, кравата захрупа сено в плевнята, кучето се прибра в колибката си и всички зачакаха нощта.

А когато нощта настъпи, изпод репоя изскочи мъничко жабче. То видя една синя камбанка, откъсна я и хукна из двора. И нагоре се понесе син звън.

- Кой звъни? - попита бабката. - Ти ли, ко-

тарано? Ти ли, петльо? Или ти, кравичке? А жабчето тичаше ли тичаше, и синият звън се издигапе все по-високо и по-високо, и скоро се носеше не само над двора, ами над цялото село.

- Кой? Кой звъни така? - питаха хората. И изтичваха на улицата, взряни в звездното небе да слушат синия звън.
- Звездите звънят! - каза едно момченце.
- Не, вятърът е! - каза момиченце.
- Просто тишината звъни - пророни един глух старец.

А жабчето тичаше неуморно и синият звън се издигаше тъй високо, че го чуваше цялата земя.

- Защо звъниш? - попита го скакалецът.
- Не съм аз, - отвърна жабчето - синята камбанка звъни.

- А защо звъниш с нея? - настояваше скакалецът.

- Как защо? - учуди се жабчето. - Не може всички да спят край огнището и да дъвчат слама. Някой трябва да бие камбаната!..

Автор: Сергей Козлов

Превод от руски език: Мая Дългъчева

На картинката няма скрита жабка, но има скрити 15 букви Ж.
Намери ги! Оцвети картинката.

ЗА ЖАБЕШКИТЕ ДАВИД И ГОЛИАТ

Невероятно по своему, безпашатите земноводни – жабите са населили всички континенти на планетата. Няма ги само в Антарктида, Арктика, Сахара и някои отдалечени от континентите острови в океана.

На планетата има около 500 вида жаби и всички те се различават по начина си на живот и размерите си. А сега ще се запознаем по-отблизо с най-голямата и най-малката жаба в света.

Най-малкото гръбначно животно на нашата планета живее в Папуа-Нова Гвинея, криейки се от любопитните очи във влажната покривка от листа на тропическите гори. Нарекли са го Амауенсис, тъй като е намерено в близост до селото Амау, в една от централните провинции на тази Южноазиатска страна. Околната среда е повлияла на външния му вид. За да може да се крие така добре, то е кафяво на цвят, с бежови странични ивици и петна. Възрастните жаби от този вид не стават по-дълги от 7-8 милиметра. Гигантските африкански жаби

"Голиат" са способни да преместват камъни с тегло до 2 кг, което според учените обяснява големите им размери. Обитаващите райони в Камерун и Екваториална Гвинея жаби достигат на тегло до 3 кг и дължина от 30 см. Местните племена ги

наричат ния-моа, което означава малки момчета, защото по размер жабата достига размера на бебе. Екип от Берлинския природонаучен музей е открил, че тези жаби не преместват

безцелно камъните, а ги използват, за да изграждат водоеми за яйцата и поповите лъжички. Така „голиатите“ променят съществуващите естествени водоеми или създават нови гнезда в малки водоеми край бреговете на реките в Камерун, казват германските изследователи. Освен, че са силни, оказва се, че са и грижовни родители, защото отглеждат малките си

в специални места, далеч от поройни реки и хищници.

Подготви:
Йоанна
Калешева

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЕЛИКДЕН.....	1
ЗА ИКОНАТА НА ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО	2
БАБА ПАША И НАСТЯ	3
СВЕТИ ЙОАН ЛЕСТВИЧНИК	4
ЛАБИРИНТ	7
СВЕТИ ЙОАН И НЕГОВИЯТ УЧЕНИК	8
МОЛИТВА ЗА ЖИВИТЕ	8
МАРАТОН НА ДОБРИТЕ ДЕЛА ИЛИ БЪРЗАЙТЕ ДА ПРАВИТЕ ДОБРО	9
ФЪЧ	13
СЛОВО ХРИСТОВО	14
МАЙСТОР КОЛЮ ФИЧЕТО	15
ОРИГАМИ-ЦЪРКВА.....	17
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ.....	18
ЗАЩО СВЕЩЕНИЦИТЕ СЛУЖАТ С ОДЕЖДИ В РАЗЛИЧНИ ЦВЕТОВЕ?	20
ИМЕНИЯТ ДЕН	21
ЯЙЦЕТО НА АЛЕКСАНДЪР	22
ПОМИЛВАЙ МЕ, БОЖЕ.....	23
КОЙ ГО НАКАЗА?	25
СВЕТИ НЕКТАРИЙ ОПТИНСКИ И КОТЕТО	26
ПРАСЕНЦЕТО КАСИЧКА.....	28
УСМИХНИ СЕ	30
ДВЕТЕ ЖАБИ.....	30
СТРАХЛИВКА	32
СИНЯТА КАМБАНКА	33
ЗА ЖАБЕШКИТЕ ДАВИД И ГОЛИАТ	35

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Дияна Янчева, Филка Лефтерова,
Цветана Векова, Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов,
Валя Марчелова, Тереза Зиковска, Станислава Спасова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.
Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.
Ръководител: Дияна Янчева

ШКОЛА ПО ПРИЛОЖНИ ИЗКУСТВА

Всяка събота от 11:30 до 12:30ч.
Ръководител: Веселина Василева

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.
Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:
Стефан Златарски,
Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ
ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

английски

Christ is risen!

He is risen indeed!

немски

*Christus
(Der Herr) ist
auferstanden!*

*Er ist wahrhaftig
auferstanden!*

френски

*Christ est
ressuscité !*

*En vérité,
Il est ressuscité !*

холандски

*Christus is
opgestaan!*

*Hij is waarlijk
opgestaan!*

португалски

*Cristo
ressuscitou!*

*Em verdade
[Verdadeiramente]
ressuscitou!*

испански

¡Cristo resucitó!

*¡En verdad
resucitó!*

италиански

Cristo è risorto!

*È veramente
risorto!*

румънски

Hristos a înviat!

*Adevărat
a înviat!*

Разпространява се БЕЗПЛАТНО